

„FRAGMENT”

ER zijn twee bloemen die ons van twee levens spreken. Wanneer 't groote mysterie van den nacht verwordt en zijn duistering verglijdt; als in 't Oosten de hemel openscheurt en de zonne komt als breed kinderlachen, dan ontwaakt uit haar nachtslaap de zonnebloem; — als een kind door moeder geroepen — heft zij den grooten kop omhoog, ontplooit zij de gele blaadjes en, hoog op haar stengel, zoekt zij, zoekt zij, totdat de volle stralen haar in het harte branden en de zonnebloem de zonne kust...

Dan is er een andere bloem. Op de stille wateren van den grooten Nijlstroom ligt zij. Als het eerste daglicht nadert, plooit zij dicht de blaadjes en levenloos ligt zij den warmen dag, droomend neer. Maar zie — straks komt de nacht. En als alles stil is en de wijde woestijn zucht en hoog de maan van jonge liefde droomt — dan ontwaakt zij uit haar narcotischen droom en in licht-dronken zwijmel heft zij het hoofdje op, trillend van passie en ingehouden liefdedorst. Soms, moe van spanning, ligt zij neer maar dan plotseling, convulsief en koortsig, gaan haar blaadjes op als smeekende handen, als wilden zij in wilden drift iets omvatten — omvatten het naakte lijf van den nacht en drukken aan haar hijgenden boezem. — Zóó ligt de lotusbloem op de wateren, mijddend den dag en — als het laatste purper verstorven is — boeleerend met den nacht...

Zóó ook zijn er twee levens: het leven als de zonnebloem, in het licht tot het licht en het leven als de lotusbloem in den nacht tot duisternis. Over dit laatste leven wil ik niet spreken. De nacht is diep en wie zal zijn zonden zeggen? Als niet Gods engel vliegen komt door de vooze duisternis en vallen laat uit zijn albasten schaal één druppel van gena, vergeefs zal men de morgen beiden. Daarom, niet van den nacht en de lotusbloem spreke ik u maar wél van den dag, van het leven dat hoog wil gaan, dat zijn vreugde ziet in den morgen en den daverenden zonnedans, het leven dat kussen wil het licht.